

עמ"ת 16000/11/17 - צאלח סולימאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 16000-11-17 סולימאן(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט עמי קובו
העורר צאלח סולימאן (עציר)
נגד מדינת ישראל
המשיבה
ב"כ העורר: עו"ד גיל גבאי
ב"כ המשיבה: עו"ד אבי שגב
החלטה

רקע

1. ערר על החלטת בית המשפט השלום בראשון לציון (כבוד הש' אבנון) במ"ת 60351-10-17 בה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים בעניינו.

2. נגד העורר הוגשה ביום 30.10.17 בקשה למעצר עד תום ההליכים בעניינו.

3. בד בבד עם הבקשה הוגש נגד העורר כתב אישום אשר מייחס לו עבירות של **כניסה לישראל שלא כחוק**, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952; **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"); **התחזות כאדם אחר במטרה להונות**, לפי סעיף 441 רישא לחוק; **זיוף**, לפי סעיף 418 רישא לחוק; **נהיגה ללא רישיון רכב**, לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961; **שבל"ר ונטישה במקום אחר**, לפי סעיף 413ג סיפא לחוק.

מעובדות כתב האישום עולה כי עובר ליום 27.10.17 **זייף העורר תעודת זהות** על ידי הכנסת תמונתו לתוך תעודת זהות השייכת לאחר. ביום 27.10.17 **התפרץ העורר לרכב**, בכך שפתח את דלת צד הנהג באופן שאינו ידוע, נכנס לרכב, הניעו באמצעות מטבע של שקל ונסע מהמקום. **בהמשך אסף לרכב קטינה ונסע עימה ברחבי הערים ראשון לציון ומודיעין ללא רישיון וללא ביטוח**. כאשר נעצר על ידי המשטרה, **מסר העורר לידי השוטר את תעודת הזהות המזויפת**.

4. ביום 2.11.17 התקיים דיון בו הסכים ב"כ העורר לקיומן של ראיות לכאורה וביקש להורות על שחרורו מן המעצר. בית המשפט קמא דחה את הבקשה והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים תוך שקבע כי "כתב האישום המיוחס למשיב מלמד על קיומן של עילות מסוכנות וחשש להימלטות מן הדין, כשלטעמי עילת המסוכנות היא השולטת בכיפה בעניינו של המשיב. עברו הפלילי של המשיב רלוונטי ומשמעותי. כשלכך מצטרפת העובדה שמדובר בשוהה בלתי חוקי אשר מבצע עבירות בתוככי מדינת ישראל, אליה אסור לו להיכנס ללא היתר מתאים, הגעתי למסקנה כי לא ניתן ליתן אמון במשיב שיאפשר שחרורו לחלופת מעצר... נוכח שילוב העבירות המיוחסות למשיב ועברו הפלילי של המשיב... מצאתי כי אין חלופת מעצר שתסכון ואני מורה

על מעצרו עד תום ההליכים".

5. על החלטה זו הוגש הערר.

טיעוני הצדדים

6. לטענת ב"כ העורר, עו"ד גיל גבאי, אין ולא היתה מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה, אך הנסיבות המיוחדות של המקרה הובאו בפני בית משפט קמא. הגם שתחילה יוחס לעורר חשד לגניבת רכב, בסופו של דבר קיבלה המשיבה את גרסתו וייחסה לו בכתב האישום עבירה של שימוש ברכב ללא רשות בלבד. מדובר ברכב ישן משנת 1995, שמחירו עומד על אלפי שקלים בודדים ואין מדובר בסוג הרכבים אשר יש אינטרס לגנבם. ברשות העורר לא נמצאו כלי פריצה והוא אף הדגים לשוטרים כיצד הניע את הרכב באמצעות מטבע של שקל שהכניס לסוויץ'. בתוך הרכב היו תיקים ותעודות, כרטיסי אשראי וכסף, העורר אף שראה אותם לא נגע בהם ובעל הרכב אישר כי לא חסר דבר. אמנם לעורר רישום פלילי ואולם הסיבה להרשעותיו הקודמות הינה כי היה נשוי בעבר לישראלית יהודיה אשר עימה הוא התגורר בישראל ולהם ילד משותף. העורר לא היה לבדו והוא נחקר יחד עם הקטינה ושניהם הסבירו את הסיטואציה. לגרסת העורר והקטינה, הקטינה ברחה מביתה לאחר שעזבה את בן זוגה הקודם אשר תקף אותה ואיים עליה. הקטינה אף הגישה שתי תלונות במשטרה נגד בן הזוג הקודם. בהמשך לכך בתקופה האחרונה נעו ונדדו העורר והקטינה בין מקומות שונים. בלילה בו נעצרו הגיעו לראשון לציון לבית חברו של העורר, החבר לא היה בבית, הם הגיעו לשם באוטובוס. השעה היתה 2:00 לפנות בבוקר, בשל הקור חיפש העורר רכב בו יוכלו להתחמם ולהגיע באמצעותו לאזור מודיעין. על כן, נסיבות ביצוע התיק הן ייחודיות ויוצאות דופן ואינן מצביעות על מסוכנות המחייבת את מעצרו של העורר. ההחלטות שעליהן סמך בית המשפט קמא את החלטתו אינן מתאימות לנסיבות הייחודיות בתיק זה, שם מדובר על נאשמים אשר לחובתם עבר פלילי מכביד ועבירות חמורות ולא כך בתיק דנן. בתיק זה נכנס העורר לארץ לא במטרה לבצע עבירות אלא בשל מערכת יחסים עם הקטינה ואת העבירות ביצע על רקע המצוקה שבה היו נתונים ולא במטרה לפגוע ברכוש. על כן עתר ב"כ העורר להורות על שחרור העורר לחלופת מעצר.

7. לטענת ב"כ המשיבה, עו"ד אבי שגב, הנחת היסוד בתיק דנן הינה כי אין מחלוקת על הראיות לכאורה. טענותיו של ב"כ העורר מתמקדות בסוגיות אשר רלוונטיות לשאלת הענישה אשר תושת על העורר ולא נוגעות לעילת המעצר. בית משפט קמא קבע כי יש חשש להימלטות מהדין, חשש מובנה, נוכח היותו שב"ח, אשר מתעצם נוכח עברו הפלילי. בית משפט קמא קבע גם כי מתקיימת עילת מסוכנות וקבע כי אין לתת בעורר אמון. לא ניתן להתעלם מעברו הפלילי של העורר. מדובר ביליד 1986, צעיר, אשר לחובתו 6 הרשעות קודמות, האחרונה שבהן מיום 29.9.14. זמן קצר לאחר תום התנאי שהוטל עליו הוא שב ומבצע עבירות נלוות לכניסתו לישראל. ניתן לראות רצף של הרשעות קודמות לרבות מאסרים בפועל, חלקם לתקופות משמעותיות, כאשר ישנן גם הרשעות בעבירות נלוות אשר הינן עבירות רכוש חמורות. באשר לפסיקה, הרי שפסקי הדין האחרונים בנושא, התייחסו להלכת קונדוס ואימצו את העיקרון לפיו יש להבחין בעברו הפלילי וטיבו של אותו עבר באשר לנאשם. נוכח הדברים שנקבעו שם, כאשר מדובר בשב"ח ובעבירות של פריצה לרכב, שימוש ברכב ללא רשות והפרעה לשוטר הרי שלא ניתן לומר כי בית המשפט קמא שגה בהחלטתו. על כן עתר ב"כ המשיבה לדחות את הערר.

8. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים **שוכנעתי כי דין הערר להידחות.**
9. בית המשפט קמא התייחס בהחלטתו לשתי עילות מעצר, המסוכנות והחשש להימלטות מאימת הדין, וקבע כי לטעמו עילת המסוכנות היא השולטת בכיפה בעניינו של העורר, וזאת לנוכח עברו הפלילי שהינו רלוונטי ומשמעותי. בית המשפט קמא הפנה להחלטה המנחה שניתנה בעמ"ת 12279-09-17 **מדינת ישראל נ' צאלח** (19.9.17), וישם את האמור באותה החלטה. סבורני כי לא נפלה בכך שגגה.
10. בהחלטה בעניין צאלח לעיל נקבעו הדברים הבאים:
- "סבורני כי ככלל, בעבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל, בצירוף עבירות רכוש משמעותיות, כגון: גניבת רכב, כאשר עילת המעצר המרכזית הינה עילת ההימלטות, בעוד עילת המסוכנות הינה בעוצמה חלשה, וכאשר עסקינן בנאשמים נעדרי עבר פלילי או בעלי עבר פלילי קל מאוד, הנטייה צריכה להיות לשחרור בערבויות משמעותיות. לעומת זאת, כאשר עילת המסוכנות הינה ממשית, בין אם בשל אופן ביצוע עבירת הרכוש (כגון: תחכום, התארגנות, ריבוי מקרים, נהיגה מסוכנת וכיוב'), ובין אם בשל עברו הפלילי של המשיב, ולצדה עילת ההימלטות, הרי שהנטייה צריכה להיות למעצר."**
11. במקרה דנן, אכן העבירה המיוחסת לעורר הינה של שימוש ברכב ללא רשות (שבל"ר), לצד שהייה בלתי חוקית ועבירות נלוות, ולא גניבת רכב, ואכן המניע לביצוע העבירה אינו המניע השכיח לביצוע עבירות רכוש כלפי רכבים. אכן, העורר לא ניסה להעביר את הרכב לשטחי איו"ש במטרה לרווח כלכלי ואף לא גנב דבר מהרכב על אף שהיה ברכב ארנק עם כסף, אלא ביקש להשתמש ברכב כדי להגיע ממקום למקום בישראל, ביחד עם הקטינה. מדובר בעבירה שלא בוצעה בתחכום, באורח שיטתי או תוך התארגנות. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהעורר נכנס אל תחומי מדינת ישראל, זייף תעודת זהות, התפרץ לרכב ונהג בו ללא רישיון וביטוח וכאשר נעצר על ידי המשטרה, הזדהה בפני המשטרה באמצעות תעודת הזהות המזויפת. כמו כן לא ניתן להתעלם מכך שהעורר הדגים למשטרה כיצד הוא מניע את הרכב באמצעות מטבע, דבר המעיד על מיומנותו בביצוע העבירה. הואיל ומדובר בשוהה בלתי חוקי אשר ביצע בין היתר עבירת רכוש, לצד עבירת כניסה לישראל שלא כדין, לא עומד החשש בדבר הימלטותו מן הדין לבדו, אלא נוספת לו גם עילת המסוכנות ויש לבחון את משקלן המצטבר של שתי עילות המעצר.
12. בכל הנוגע לעילת המסוכנות, הרי שמסוכנותו של המשיב נלמדת אף מעברו הפלילי המשמעותי של העורר. מגיליון רישומו הפלילי עולה כי בשנת 2005 הורשע **בכניסה לישראל שלא כדין, נהיגה פוחזת של רכב, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ונהיגה ללא רישיון**, בגין הרשעה זו נידון בין היתר **לעונש מאסר של 4 חודשים**. בשנת 2006 הורשע **בהפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו ונידון למאסר על תנאי; בשנת 2008 הורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, שימוש במסמך מזויף, בריחה ממעצר והתחזות לאדם אחר במטרה להונות ונידון בין היתר למאסר של 6 חודשים וכן הפעלת מאסר על תנאי, סה"כ נדון בגין אותו תיק ל- 10 חודשי מאסר בפועל**. בהמשך אותה שנה הורשע הנאשם **בכניסה לישראל שלא כדין וכן הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו**, בגין תיק זה נידון, כולל הפעלת מאסר על תנאי, **לעונש מאסר של 14 חודשים**. בשנת 2013 הורשע העורר פעם נוספת **בכניסה לישראל שלא כדין ונידון בין היתר ל- 35 ימי מעצר**. הרשעתו האחרונה הינה משנת

2014, אז הורשע בכניסה לישראל שלא כחוק, החזקת מכשירי פריצה, קשירת קשר לפשע והפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו. בגין עבירות אלו נדון בין היתר למאסר בפועל למשך 12 חודשים וכן הפעלת מאסר על תנאי באופן חופף.

בכל הנוגע להרשעתו האחרונה של העורר, ראוי לתת את הדעת לכך שעל פי המתואר בעובדות כתב האישום בת"פ (י-ם) 17473-02-14 מדינת ישראל נ' סולימאן, בתאריך 9.12.13 העורר, ביחד עם אחרים, קשר קשר לביצוע גניבת רכב וכן החזיק העורר כלי פריצה לרכב, ובהיותו תושב האזור ששהה בישראל שלא כדין. העורר קבע להיפגש עם אחרים, עלו לרכב במחסום, כאשר האחרים לצדו, והארבעה החלו בנסיעה בכביש מספר 1, עד הגיעם למחלף מוצא, כל זאת כאשר הארבעה קושרים קשר להגיע לעיר ראשון לציון במטרה לגנוב רכב. באותן נסיבות, שוטרים זיהו את הרכב וכרזו לו לעצור. השוטרים עצרו את הרכב, ואז העורר ואחר נמלטו מהרכב, והעורר פתח בריצה ונמלט מהמקום.

בנסיבות אלה, לאור הרשעתו האחרונה של העורר אשר בשנת 2014 נדון בגין עבירות רכוש הקשורות ברכב כמפורט לעיל, סבורני כי קיימת מסוכנות מצדו של הנאשם שישוב ויבצע עבירות דומות. עברו הפלילי של העורר מלמד כי מדובר במי שיוצא ונכנס אל תחומי מדינת ישראל ללא היתר פעם אחר פעם, כאשר כניסותיו של העורר לתוך תחומי מדינת ישראל, מלוות לא פעם, כמו במקרה הנדון, בעבירות רכוש נוספות שאינן נלוות לעצם הכניסה לתחומי המדינה, אלא מהוות עבירות רכוש משמעותיות שמטרתן פגיעה ברכושם של תושבי המדינה.

13. אף בכל הנוגע לעילת ההימלטות, הרי שעוצמת העילה משמעותית, וזאת הואיל ואם יורשע המשיב בדיון, צפוי לו עונש מאסר בפועל ממושך, זאת בשים לב לסוג העבירות ולעברו הפלילי.

14. זאת ועוד, העורר הבהיר בחקירתו כי אין ביכולתו לשהות בשטחי איו"ש, כדבריו: **"יש לי בעיה לחיות בשטחים. חתכו אותי ודקרו אותי כמה פעמים על זה שיש לי ילד מיהודייה אז מחשיבים אותי בוגד ואין לי למי לפנות. אז כל פעם משחררים אותי לשם ואני חוזר ומסתבך עם החוק"** (הודעה מיום 30.10.17, ש' 21-22). בהודעה קודמת הסביר העורר שכבר דקרו אותו בעבר וניסו לרצוח אותו בכפר שלו בשטחים, כדבריו: **"דקרו אותי וחתכו אותי 27 דקירות ושני פנסים בפנים, זה היה באחת בלילה, ושני אנשים הצילו אותי. זה היה בכפר שלי. רצו לרצוח אותי"** (הודעה מיום 27.10.17, ש' 181-182). כלומר, אף מתוך דברי העורר עצמו עולה בבירור כי אם ישוחרר, הרי שישוב במהרה ויכנס לישראל שלא כחוק.

15. בנסיבות אלה, ובאיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי לא נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא וכי יש לדחות את הערר.

סוף דבר

16. אשר על-כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ב כסלו תשע"ח, 10 דצמבר 2017, בנוכחות הצדדים.